

RECORDAR

Hem pregunto a vegades quan faig versos,
si el record d'altres temps, és o no és bo,
si no ens malmet el cor, estar immersos,
en el passat del que ara en fem ressò.

I faig que el pensament ja torni enrere,
sense aturar-se als moments de tristor,
i trobo amb goig aquella gran quimera,
de un jove que sent la flama de l'amor.

I més al lluny, perquè no hi ha distàncies,
em veig l'infant, carregat d'il·lusió,
que tot creixent, li van creixent les ànsies,
amb la innocència, de un nen bon minyó.

Aquells diumenges, al caure la tarda,
cap a doctrina i cants de germanor,
després contents, per a més gaudir-la,
cine a l'Esbarjo amb el senyor rector.

Mossèn Manel, es posava a l'entrada,
i amb el barret girat, fent de cistell,
ens cobrava un ral, i alguna vegada,
ens ho tirava enfadat pel clatell.

Passar la tarda, gaudint d'aventures,
per nosaltres era, un goig infinit,
amb cinema mut, poques floritures,
rient amb les gràcies d'algun eixerit.

Perquè els millors còmics, feren història,
en el bell setè art que anava creixent,
un Charlot immens, torna a la memòria,
i molts dels que encara en parla la gent.

Passaren els anys, ens fèrem uns homes,
i les nenes, ja noies de bon mirar,
doncs entre corrandes, rialles i bromes,
qui més qui menys, ens vam enamorar.

I després d'aquells jorns de l'infantesa,
a la seria inquietud per estimar,
despertant al sentit de la tendresa,
i al desig de saber fer-se agradar.

Perquè aquells temps, quan l'amor despertava,
quan l'àngel amb sageta et feria el cor,
era ferida que ja no es tancava,
d'ella brotava veritable amor.

Aquell amor tant gran, que no te mida,
fidel, constant, l'un de l'altra al costat,
aguantant ferm qualsevol embranzida,
per arribar amb joia, fins on hem arribat.

Amb honra, molts som avis i besavis,
perquè ens el dona el fruit d'un temps passat,
hem sabut vèncer temporals i agravis,
gràcies a ser de bona voluntat.

ESTEVE PERICH SALA